

KIYMETLİ KEDİLER MASALI

Menşei: İtalya

Bir varmış bir yokmuş,
Evvel zaman içinde kalbur saman içinde,
Develer tellal, pireler berber iken eski hamam içinde,
Ben ninemin beşiğini tıngıııır mıngır sallar iken,
Annem düştü beşikten, babam koştu peşinden,
Ben atladım eşikten,
Az gittim uz gittim, dere tepe düz gittim,
Derken geldim size bir masal anlatmaya...

Zamanın birinde deniz kenarında şirin mi şirin bir şehir varmış. Bu şehrin yakınlarında da kũçũcũk bir kasaba... Yemyeřil aēaēların olduēu bu kasabada minicik eski bir evde yoksul bir ana-oēul birlikte yaşarmış.

Oēlan biraz bũyũyũp de genē bir delikanlı olunca bir iř bulup ēalıřmaya karar vermiş. Artık hem annesini, hem kendisini rahata erdirmek istiyormuş. Epey bir vakit yaşadıkları kũēũk kasabada iř aramış. Aramış, aramış, aramış... Ama bulamamış.

Günler sonra annesine “Anne, ben iyisi mi, bir de şehre gidip iş arayayım. Bakarsın orada bulurum” demiş.

Annesi önce itiraz etmiş; çünkü oğlunun uzaklara gitmesini istemiyormuş. Ama başka çareleri olmadığını anlayınca mecbur kabul etmiş. Zor günlerde harcamak üzere kenara koyduğu azıcık parasını bir keseye koyup oğluna vermiş.

Delikanlı, annesiyle vedalaşıp düşmüş yola. Az gitmiş, uz gitmiş, sonunda şehrin merkezine varmış. Orada limana yanaşmış kocaman gemiler görmüş. Yoksul genç gemileri seyrederken gözü bir balıkçıya takılmış. Balıkçının iki kedisi varmış. Ve nedendir bilinmez, balıkçı bu kediciklere bağırıp duruyormuş. Zavallı kedilerse korkudan tir tir titreyerek birbirlerine sokuluyormuş.

Delikanlı, kedileri o hâlde görünce çok üzölmüş; hemen balıkçının yanına gidip kedilere iyi davranmasını söylemiş. Öfkeli balıkçı, yoksul genci dinlememiş bile.

“Onlar benim kedilerim, istediğim gibi davranırım” diye çıkışmış üstelik.

“Senin olması onlara kötü davranma hakkını vermez ki. Hem görmüyor musun nasıl da korkuyorlar?” demiş iyi kalpli genç.

Balıkçı kalın kaşlarının altından genci süzmüş, “Çok meraklıysan bu kedileri sana verebilirim, ama karşılığını da isterim” demiş.

Yoksul genç şöyle bir düşünmüş; sonra elini cebine atmış, keseyi çıkarıp içindeki bütün parayı balıkçıya vermiş. Balıkçı hâinden memnun bir şekilde hemen parayı cebine atmış. İyi kalpli genç kedileri kucağına alıp okşamış. Kediler de mırıl mırıl mırlayarak onun gözlerine teşekkür eder gibi bakmışlar.

Delikanlı iki kediyle beş parasız bir şekilde limanda gezerken limanın en büyük gemisinden gelen bir ses işitmiş:

“Gemiye tayfa lazım. İş arayan varsa hemen gelsin” diyormuş sesin sahibi. Delikanlı bu fırsatı kaçırmamış ve anlaşır hemen gemiye binmiş.

Gemi yola çıkmış, büyük denizleri aşmış, uzak ülkelere varmış, en sonunda da bir adaya demir atmış. Gemideki herkes gibi genç adam da adayı gezmek için inmiş; tabii kedileriyle... Dere tepe yürümüş, sonunda yolu bir köye varmış. Bu köyün halkı çok misafirpervermiş. Onu güzel bir sofraya kurup ağırlamışlar, uzun uzun sohbet etmişler. Bir ara bu küçük adanın en büyük derdini fısıldamışlar yoksul gence. Meğer adanın her yerini fareler basmış. Bu fareler halkın neyi var neyi yok kemirip duruyorlarmış. Adanın hükümdarı ne yaparsa yapsın bu farelere bir çözüm bulamamış.

Bütün bunları dinleyen gencin aklına bir fikir gelmiş: “Beni hükümdarınıza götürür müsünüz?” demiş. “Sanırım bu derdinizin çaresi bende.”

Köylüler heyecanla genci saraya götürmüşler. Delikanlı, huzuruna çıkınca hükümdara yanında getirdiği kedileri göstermiş ve bu meseleyi çözmek için kendisinden izin istemiş. Hükümdar bir gence, bir de kedilere bir bakmış; şöyle bir düşünmüş... “Eh, bir de bunu deneyelim bakalım” diyerek delikanlıya izin vermiş.

Delikanlı kedileriyle saraydan çıkıp tekrar köyün yolunu tutmuş. Köy meydanına ulaştığında kedileri salıvermiş. Kediler fareleri görünce öyle bir fırlamışlar ki, üç beş dakika içinde hepsini bir bir yakalayivermişler.

Kediler kısa sürede sadece köyü değil, tüm adayı farelerin istilasından kurtarmış. Hükümdar tam kırk kese altınla ödüllendirmiş yoksul genci. Genç adam teşekkür etmiş, kedileri ada halkına emanet edip oradan ayrılmış ve kasabasına doğru yola koyulmuş.

Evine dönünce başından geçenleri annesine anlatmış. Annesi merhametli, akıllı oğluyla gurur duymuş.

O günden sonra ana-oğul hiç yokluk çekmemişler. Nerede aç birini görseler doyurmuşlar, nerede üstü başı eskimiş birini görseler giydirmişler. İhtiyaç sahiplerinin yardımına koşarak mutlu mesut yaşamışlar.

Kedilere ne mi olmuş? Onların da keyfine diyecek yokmuş doğrusu. Ada halkının kıymetlileri olmuşlar. Bir elleri yağda, bir elleri balda yaşayıp gitmişler...

Bu masal burada bitmiş. Gökten üç elma düşmüş. Biri masalı anlatanın, biri dinleyenlerin, biri de kalbindeki merhameti, iyiliği koruyan herkesin başına...